

AARHUS UNIVERSITET

DET LÆGE / SUNDHEDSVIDENSKABELIGE FAKULTET

1968 – 2008

Kære venner!

Jeg ved, at det forventes af en jubilar, at vedkommende holder tale – det gør jeg ikke, og jeg håber for så vidt heller ikke, at andre gør det, men her følger et mindre resumé (af noget af det jeg i givet fald måske ville have sagt) - af min tid som ansat ved LF og senere SUN:

Da jeg tiltrådte den 1. november 1968 som ikke-videnskabelig assistent ved Det Lægevidenskabelige Fakultet havde jeg ikke forventet, at jeg ville "blive hængende" i 40 år og have arbejdet for 8 dekaner deriblandt en "langtidsdekan" og en "genganger".

Da jeg ankom, blev jeg tildelt et "kontor" i kælderen med et bord, en stol og en skrivemaskine i samme lokale, som Administrationens "maskinpark", der på det tidspunkt udgjorde en spritduplikator og en duplikator. Senere blev jeg "forfremmet" til stueetagen, hvor Tove Dreyer og jeg delte et 1-fags kontor. Jeg skulle nu oplæres i at gebærde mig i den akademiske verden, lære kancellisprog m.v. Det var ikke nemt, når man kom fra det private erhvervsliv, hvor tonen var noget anderledes. Nogle af professorerne forlangte at blive tiltalt i 3. person, hvilket jeg nægtede (jeg kan godt være ret stædig). Især for professor Ingerslev var det en "dødssynd" ikke at tiltale ham i 3. person. Det fik samme professor til en dag at sige til Tove Dreyer, at "fru Striegler er meget sød, men jævn"!

Fotokopieringsmaskiner fandtes ikke, så alt, hvad der skulle sendes ud til fakultetsmedlemmer bl.a. breve fra ministeriet blev skrevet af på en stencil og duplikeret. Den første fotokopieringsmaskine vi fik, lavede våde kopier (1 af gangen), som først skulle ligge og tørre på et langt dertil indrettet bord.

Senere blev medarbejderstaben udvidet til også at omfatte Karen Hanberg, stadigvæk i samme et-fagskontor. Hun fik tildelt en skrivemaskine, et skrivemaskinebord og en stol for enden af mit skrivebord og med kaffemaskinen på en hylde lige ovenover. Der var ikke noget studienævn, så alt vedr. undervisning og eksamen foregik også hos os.

Arbejdstiden kunne være lang og overarbejdsbetaling og afspadsering fandtes ikke, vi gjorde det bare. Fakultetsmøderne lå dengang om aftenen fra kl. 20.00 og til de var færdige ca. ved 23.00 tiden. Referaterne skulle være ordrette, så Tove og jeg stenograferede, hvad der blev sagt, og det blev skrevet i referatet. Nogle af professorerne nægtede godt nok tit, at de havde sagt, det der stod i referatet!

Når der blev indkaldt budgetansøgninger fra institutterne kom de altid i sidste øjeblik og dagen før mødet. Når jeg skulle samle dem til budgetudvalget, foregik som regel om aftenen, hvor jeg brugte en lang række klapstole på gangen med et institut/afdeling på hver og samlede ansøgningerne herfra. Når de var samlet, kom der en student, der normalt kørte for lægevagten, og vi kørte så ud til budgetudvalgets privatadresser, hvilket ikke altid var lige populært. Jeg kan endnu huske, da jeg skulle aflevere min pakke til professor Skou kl. 23.00 om aftenen, og han kom ud på trappen i en stribet frottebadekåbe og meget klart gjorde mig opmærksom på, at jeg ikke var velkommen, og jeg kom også hurtigt af sted igen.

En anden aften havde jeg siddet og lavet censorhonorarer til kl. ca. 22.00, og det var snevej, så jeg ville godt hjem på det tidspunkt. Min lille røde Mascot stod helt alene på parkeringspladsen, og den fik bare "fuld skrue bak" og lige ind i flagstangen, der var den eneste forhindring på hele parkeringspladsen. Bilen var kun halvt så stor efter det sammenstød, så jeg måtte ind igen og ringe hjem og sige, at jeg gerne ville hentes.

I 1969 var der studenteroprør, og jeg opnåede at blive besat af 3 studenter. Tove Dreyer havde en fridag, hvilket hun ærgrede sig over i flere år, hun kunne godt lide lidt dramatik i hverdagen, og vores fakultetssekretær Inger Adserballe var hjemme til frokost, da der myldrede 3 studenter ind på vores kontor. De hev telefonledninger ud og låste døren. Den ene havde anbragt sig på en kontorstol lige foran døren for at jeg ikke skulle flygte. Så kom fru Adserballe tilbage og ville ind, men de ville ikke lukke hende ind. Vagten ved døren sad jo på en kontorstol, så jeg hev fat i ham og rullede ham væk og lukkede fru Adserballe ind, og så skal jeg godt nok love for, at de 3 fik læst og påskrevet af den ellers meget venlige og søde fru Adserballe. De nærmest krøb derfra.

Det var den epoke, og nu var tiden inde til at der kom en ny styrelseslov, hvor der kom både TAP'er og studenter i fakultetsrådet. Der blev endvidere oprettet studienævn med studienævnformand og studiesekretær. Palle Juul-Jensen blev valgt til dekan, hvilket hverv han bestred i 17 år. Mange af de ældre professorer spåede en snarlig undergang af fakultetet med det nu store fakultetsråd på 32 medlemmer. Men sådan kom det heldigvis ikke til at gå. Palle styrede fakultetet med hård hånd og blev genvalgt alle 17 år uden modkandidat. Jeg kunne godt bruge et par sider til at skrive om Palle, men det skal jeg spare jer for.

Så kom tidspunktet, hvor der blev pladsmangel i Administrationen og fakultetssekretariatene skulle flytte ud. Vi fik af daværende universitetsdirektør Jens Sørensen tildelt en 3-værelses lejlighed på Katrinebjergvej, hvor vi skulle være i et års tid. Det blev til 17 år. Det var luksus for os med al den plads, men lidt ensomt indimellem, men der var jo så andre fordele. Blandt andet havde vi nogle fantastiske julefrokoster med 4 professorer og os 4. Det var de samme hvert år, og det var en tradition der varede i mange år. Vores største problem var altid, at vi skulle sørge for at få Palle af vejen, inden "gæsterne" kom!

Der kom jo ikke så mange forbi vores kontor, så når vi havde indkaldt ansøgninger til et eller andet, kom der som regel en del besøgende, hvilket vi ikke havde noget imod. Engang havde Karen sat et skilt uden på døren, hvor der stod, at "for sent indkomne ansøgninger modtages kun mod bestikkelse". Vi andre vidste det ikke, men vi fik da en borgmesterstang ud af det fra en ret brødebetyngt professor, der bad om, at hans for sent indkomne ansøgning blev taget i betragtning. Jeg kan ikke engang huske om den blev taget i betragtning, men vi spiste borgmesterstangen.

Vi var stadigvæk kun 4 personer på fakultetskontoret, hvor vi havde fordelt arbejdet således. Karen havde TAP'erne og klinikken, Tove havde professorerne, doktordisputater og licentiatene, der nu hedder ph.d. – der var et par stykker om året - samt kandidatafslutningen. Hvert halve år udtrykte Tove stor bekymring for "den stakkels pige, der skal overtage dette efter mig". Den "stakkels pige" blev altså mig! Jeg havde dengang VIP'erne, annuum, rejser, censorhonorarer m.m. Vi havde hver en kartotekskasse med et kort over de ansatte og det fungerede sådan i mange år. Vi fik vores første computer i 1988 som de sidste, da det jo hele tiden var meningen, at vi skulle flytte! Men nu havde vi da fået en rigtig Rank Xerox fotokopieringsmaskine, der stod i entréen uden udluftning, men vi overlevede, samt med tiden en faxmaskine, der kunne tage et ark af gangen..

Så kom tiden, hvor Bertel Haarder, der dengang var undervisningsminister vedtog, at vi skulle "lægges sammen med tandlægerne"!!!! Det foregik ikke uden sværdslag, da hverken Tandlægehøjskolen eller fakultetet var interesseret i denne sammenlægning, men efter utallige møder og læssevis af breve var der ikke noget at gøre, vi skulle være Sundhedsvidenskabelige i stedet for Lægevidenskabelige. Jeg kan huske, at jeg sad helt alene på Katrinebjergvej en fredag eftermiddag på en meget varm sommerdag. Med eftermiddagsposten kom der et brev fra Bertel Haarder på en halv side med dobbelt linieafstand, hvor der stod, at nu var sammenlægningen en realitet! I samme brev meddelte han, at han var taget til Sydamerika på ferie i en måned.

På Katrinebjergvej havde vi et meget gammelt spejl hængende hvorpå der stod malet "Man ser sig selv ved at se i et spejl, og her kan selv en professor tage fejl". Hvor det stammede fra kan jeg ikke huske, men Palle fik det med, da han gik af, og det kom hjem på Jægerstien at hænge.

Det var ikke luksuriøse omgivelser vi blev tildelt på Tandlægeskolen, som den jo hed nu. Vi fik tildelt det nuværende mødelokale, hvor der var blevet opsat nogle store grimme brune hessianskillevægge. Men det blev da heldigvis bedre, og vi fik fordelt arbejdet imellem os, og det var jo flinke mennesker vi var flyttet ned til, selvom vi var ret skeptiske i starten.

Det var lidt nostalgi, jeg kunne godt have skrevet meget mere, men så tror jeg, der ville komme en hel bog ud af det. De resterende år tror jeg de fleste af jer er nogenlunde opdateret med.

Jeg håber at se mange af jer den 3. november.

Med venlig hilsen og på gensyn

Fortsættelse af "tale"

Fra flere sider er jeg blevet opfordret til at skrive lidt mere uddybende om noget af det tidligere skrevne.

Hvem var de 8 dekaner?

De første tre var professorerne E.A. Freundt, J. C. Skou og G. J. Bonde. Alle tre fra professorvældets tid, hvor en professor fungerede som dekan et år ad gangen efter anciennitet.

Vi så ikke meget til dekanerne. Hvis der var en sag, der krævede dekanens underskrift, sendte vi en af de velkendte blå mapper med intern post til instituttet. Dekanen skrev under og returnerede mappen til os.

Der var dog en enkelt undtagelse. Det var en meget varm sommer, og vores daværende fakultetssekretær (Bent Muxoll) havde ferie, og han havde givet min daværende kollega Inge Jørgensen og undertegnede tilladelse til at tage en lidt længere middagspause, der var ikke meget at lave på kontoret alligevel. Det udnyttede vi, men en dag vi lå i bikini og tog solbad i den lille park over for Administrationen var der pludselig en skygge, og da jeg vågnede op, så jeg et par brune skosnuder. Disse skosnuder tilhørte professor Skou, der meget uventet var kommet på besøg angående en åbenbart presserende sag. Hvad han sagde, kan jeg ikke huske, men vi kom meget hurtigt op og i tøjet og ilede tilbage til kontoret. Det var en af vores daværende kolleger på NF, der havde sladret om, hvor vi var!

Dernæst blev Palle Juul-Jensen valgt ved lidt af et tilfælde. Styrelsesloven kom i 1970, og en dekan skulle vælges. Palle var blevet lektor i neurologi i 1969 og kunne som sådan vælges til dekan. Han havde ellers ikke haft ambitioner i den retning, men da studenterne anført af daværende stud. med Jørgen Nystrup henvendte sig til ham og opfordrede ham til at stille op, sagde han ja og blev valgt. Palle blev genvalgt uden modkandidat i 17 år. Kun én gang syntes "teorien" åbenbart, at nu ville de godt have en dekan fra de teoretiske institutter. Der var en person fra den teoretiske sektor, som stillede op, men ved valget vandt Palle Juul-Jensen alligevel stort.

Da Palle Juul-Jensen blev medicinaldirektør i 1988, skulle der vælges en ny dekan. Der var kun én person, der stillede op, og da vedkommende ikke faldt i studenternes smag, gik de "på jagt" efter en anden kandidat til posten. Valget faldt på Gorm Danscher, der indvilgede i at være dekan i ét år og kun ét år, og efter en meget spændende afstemning blev Gorm valgt.

Da det år var gået, blev Søren Mogensen valgt til dekan. Han indvilgede i at være dekan i 3 år og kun 3 år af hensyn til sin forskning.

Dernæst blev Arvid B. Maunsbach valgt til dekan i 1992, og han var dekan til han på grund af sygdom i efteråret 1999 besluttede sig til at kvitte dekanposten og hellige sig sin forskning.

Arvid B. Maunsbach pegede på Søren Mogensen som sin efterfølger, Søren sagde ja og blev valgt, og da det blev tid til, at dekaner skulle ansættes blev Søren, som alle ved, ansat som dekan.

Af uransagelige årsager var der faldet et afsnit ud af min første føljeton. Der stod som følger:

Vores fakultetssekretær Inger Adserballe døde desværre i en meget ung alder i sommeren 1976 kort tid efter at vi var flyttet på Katrinebjergvej. Så skulle vi jo have en ny fakultetssekretær, og Palle Juul-Jensen havde udset sig Birte Poulsen, der på daværende tidspunkt var TAP-medlem af fakultetsrådet. Birte blev spurgt og sagde ja til stillingen. Normalt skulle der jo opslag til, men "det pjat" syntes Palle ikke, vi behøvede, han havde jo bestemt sig!!! Det kostede en del sværds slag med Aarhus Universitets ledelse og ministeriet, men det endte med, at Birte Poulsen som den første nogensinde i universitets historie blev ansat som fakultetssekretær den 1. februar 1977, selvom hun ikke var AC'er. Birte gik efter 42 år i universitetets tjeneste på pension i sommeren 2005.

Andre har efterlyst noget om vores første tid på Tandlægeskolen. Det var ikke helt problemfrit, da vi i lang tid "boede" i flyttekasser i "vore bure", indtil der var blevet flyttet rundt på kontorerne, så der kunne blive plads til os. Der blev nu ikke brug for kontorer til Karen og Tove. Kort tid efter flytningen rejste Karen Hanberg til Institut for Eksperimentel Klinisk Forskning, og næsten samtidig fik Tove Dreyer, der nu nærmede sig de 67 år, tilbudt en fordelagtig pensionsordning, og hun gik af. Så var der kun mig tilbage af det gamle LF-sekretariat udover Birte, der jo nu administrativt skulle styre hele foretagendet.

Tove nåede ikke at sætte mig ind i alle sine sager, og f.eks. disputatsen vidste jeg meget lidt om. Den første disputats, jeg modtog var fra Allan Flyvbjerg. Jeg kan huske, at jeg sad på gulvet og forsøgte at få styr på alle Toves papirer, da Allan kom ind med sine 5 ringbind og bestemt ikke var tryk ved at aflevere dem til mig, men det gik, og Allan Flyvbjerg blev dr. med.

Jeg fik endelig mit eget kontor og fik nogle af sagerne overdraget til nogle af de tidligere ansatte ved Tandlægehøjskolen (nu ansatte ved SUN). Det var lidt svært, da vi jo ikke var vant til at arbejde på samme måde, men siden er vi jo blevet et godt team på SUN. Nu er der kun Kirsten Neuhaug tilbage fra Tandlægehøjskolen og undertegnede fra LF

Med venlig hilsen og tak fordi I kom

Kirsten Neuhaug, der har været så venlig at læse korrektur for mig synes, at hun lige vil give sit besyv med til vores første tid efter sammenlægningen.

Birte Poulsen blev konstitueret som administrator allerede i 1990. Pr. 1. januar 1991 blev løn og regnskab overført til Aarhus Universitet, og dermed begyndte integrationen. Jeg kan huske, at Lili, Tove og Karen kom på besøg en dag et stykke tid inden de skulle flytte herved. Vi stod overfor hinanden, Lili, Tove og Karen på den ene side og os fra Tandlægehøjskolen på den anden side. – Vi kiggede hinanden godt an, men efter næsten 17 år kan vi konstatere, at "familiesammenføringen" lykkedes, hvilket Birte har en stor andel i